

ЈАСМИНА СТЕФАНОВИЋ - БОШЊАК

СОНЕТИ ИСКУПЉЕЊА

ЈАСМИНА СТЕФАНОВИЋ - БОШЊАК

СОНЕТИ ИСКУПЉЕЊА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

*...све што се догодило,
чека те,
твоји порази те нису заборавили.*

Адам Загајевски

УТЕХА

Брзо ће стићи и тег упереног прста,
На ритам тешког клатна последњег минута.
Чим пресудни покрет зле видике разврста,
Застаће све што бесно, без компаса лута.

Онда ћу и ја, смерна, у прозирној равни,
Јасну вену стида приложити пороти,
И поћи истим правцем као сви прозвани,
за знаком који пред жртвом, целата кроти.

Ту где се лако јецај и охолост паре,
Попустиће и браве на капији свести
А моје кајање, изгубиће чуваре.

Можда ме пред чистилиштем, у тихом реду,
Где силе светла мрачне, слабости не маре,
Топле руке праштања, и грешну поведу.

ПРАЗНИНА

Мислиш, спокојна бдим? А, не! Ни једног трена.
И кад купају звезде у блиставој моћи,
Никад ја уз тај бљесак нисам заштићена:
Нечија сенка ће увек, нада мноме проћи.

Грешила, јесам. Али! Што у свакој пори,
Отворени вулкан без мелема и скраме
Баш оваквом снагом, јарки пламен разгори?
Можда твој, танани слух, ипак саслуша ме:

Ништа се није запатило мојом баштом,
Сем згажене траве без листа и латица.
Ако ослушнеш, загрмеће ти и зашто

Ме ове поруке баш ка теби понесу.
И онда ћеш лако поверовати у то,
Да права самоћа има, моју адресу.

ПРИЗНАЊЕ

Залуд, гланцање је залуд. Пробија рђа.
Расклиматало се све и пада уз буку.
У глави, скућила ми се мисао туђа.
Лутку на концу, сабласти уз подсмех вуку.

И више никог из мог албума, не брине
Што запуштена стаза успомена вене!
Листам, тражећи лик док газим крхотине,
Који би због мало сете, правдао мене.

Оронулу крошњу новембар ињем бије,
А кад се одлутале птице опет врате,
Надаћу се и ја повратку. Било чијем.

Тишина лови, знаци заборав прете.
Сат истине куца, сваки секунд открије:
Све сам увек стављала, на карту сујете.

ЗЛОБА

Ево, сад не греју чак ни твог сунца зраци.
Сваки случајни дашак, краде топло место.
Стеже ме и спознаја, као тврди панцир:
Не само са тобом. О, губила сам често!

Из труле глеђи, бори се још једна грана.
Снагом је набрекли врисак губитка свија.
Дрхти срс што нисам судбином одабрана,
За вечног творца грешно болних мелодија.

А можда, нешто, ову лажну круну скине
И дојави уму, кроз бодљикаве жице:
Нисам ја власник, непорециве истине!

Ако разум то храбро тумачење има,
Онда ни моја чула, више не додирне
Горки укус лажи, у срцу и устима?

КОНАЦ

Сакрили се излази том мрачном бездану,
Кроз замршени конач у везу сазнања.
Уз преплетени одсјај, тешка јутра свану:
Ко ли то због моје грешке, у боји сања?

И вреди ли парати шему кротке лажи
У логу празнине тако невешто ткане,
А све се размрсало: други корен снажи
Стабло, под које нисам умела да станем.

Преслажем све упорно, на истој путањи.
Машта ипак битку, пред развалином губи,
Кад се дебели чвор истине, сам растањи.

Истиче време, све добија знак јесени.
Ни космос се не пита. Загушен и рањив,
Заборавио је јастук, обећан мени.

ПОРУКА

Стиже и ова јесен са краја времена.
Иза задњих врата, прети тамница мира.
Само звер навике још није заточена.
По црним диркама гнев, питања пребира:

Шарају ли пакао, ове исте боје?
Носе ли водичи у маскама буктиње?
Да ли црну, уместо црвене изброје?
Шта тамо, где се све завршава, почиње?

Могу ли још побећи, у корито речно?
Скрити се међу семе, што кржљаво расте?
Лаж једном само, није јака као вечност.

Тад ни маховине не расту на све стране.
Иако грех опор и питањ лије течном,
Од задњег згаришта никад, нема одбране.

НАДА

Нису без топле тајне ни кратки сусрети,
Брзи додири ока, обични и прости.
Баш као да спирала из вртлога прети,
Јаснијим белегом грешне загледаности.

И одсјај непознате зене, вешто краде
Магични трептај, дотакнут ивицом свести,
Уз срамежљив поглед у правцу крхке наде:
Можда ћемо опет, некога негде срести...

О! И судбина често, нит вешто удене
Кроз сјајну иглу, и споји: две пале гране
Без снаге, у свом поклизнућу расточене.

Небеске притоке, струја некад оживи
И сувим коритима, таласе покрене.
А ако не запливамо? Сами смо криви.

СУОЧЕЊЕ

Како јечи бат савести! Криком из таме,
Зазвони по дубоким ходницима мира.
Што ли се ови греси никад не осаме?
Или их то мој грм сам, оштром бодљом дира...

И нема стида у судару суочења
Издајице, са колоном рањених душа.
Зашто ми је памћење без снаге? Не мења
Оружје одбране, док тихи вапај слуша.

Отровна стрела, из густог муља израња
Ка краљици чије скуте не љубе више.
Између бистре воде и блатњавог грања,

Струји позив ка храму, посвећеном злима.
То ми прошлост свечану тапију поклања:
Ја саму себе вечно, гребем опиљцима.

НЕЖНОСТ

У жбуњу иза лијандера, остави ме.
На нашој тераси, богомољка се скрива.
Да се радујеш док ти изговарам име,
Отерај је одмах. Драз ће листати жива.

Нека светло Егеја, ништа не замрачи!
У овом селу, где песак уз талас луди,
Прати како је ковитлац нежности јачи:
Изазов игре није само у пожуди.

Солун, меканим уздахом пред нама клечи:
Једним потезом све може у шаку стати,
И зов богова ће од буре, бити пречи.

Кад га слух у тајни оквир са вером прима,
Кроз шкољке ће зашумети дубина речи,
А не плитки занос, намењен стиховима.

Агиа Триада, септембар 2011.године

ОХОЛОСТ

Одлука у раскораку, и ноћас дражи.
Кореном заблуда, немирне сени пузе.
Како ће овај понор икад бити блажи,
Ако пир сујете трњем стишава сузе!

Јаросни изданци, ђавола за реп вуку.
Брзо се удаљава још један траг свести.
Охола, губим последњу склону ми луку,
Без које се нећу сама са собом срести.

Странпутице се далеко од сјаја множе,
Бежи месец пред бесом намрштеног јутра,
Тама оком јастреба, раздире врх коже.

А само у мекој кори срца, бол тупи
Чврсто назначи право место: зна где може
Дићи међу, иза које се зло искупи.

ЖИГ

Загубио се тихо и водич љубави.
Негде ће у сазвучју нових струна, прећи
друге ходнике да без покајања слави
пале зидове тамнице, за узлет већи.

Или сам ја сама, из замагљеног кута,
У лавиринт сете што са најавом стиже,
Завела обоје па нада слепа лута
Зимом стрепње, и хоризонте спушта ниже?

Зато се сад однекуд, и чује: опрости.
То гране ума отресају терет смета,
У ретком трену искрене запитаности.

И пустићу те. Сам, над реком у тишини,
Свој гладни сан ка другој обали премости,
А жиг греха ма где био, са мене скини.

ИЗЛАЗАК

Можда ћу са свих сумњом отвараних рана
Очистити сепсу, заразно притајену:
У сржи навике, воља је поткрадана
Нечитким записом, у болу и времену.

То ће и мрачне авети лако спустити
У наручје пакла. А за давну заверу
Ћу тражити изворе, да млазеви чисти
Сав прикривен талог, са ожиљака сперу.

Биће и циљу лако: Он се сам најави.
Бунар непажњом копан, снагом ће пунити
Жишка савести, јача владарка у глави.

Све ће опет поредак, добити изнутра!
Из тмине побеђене првим знаком плавим,
Литије ће кренути, кроз мирнија јутра.

ЛАСТЕ

Полако уз кише, иде и ово лето.
Варљива дуга, броји му последње сате.
И тебе далеког, чини се, радује то
Складно лебдење, кад се све селице сјате.

Видик за тобом, пратим до следећих липа.
Дрхтај старог гонга, казаљке брже врти.
Не плаши ме тон који узбуну просипа:
Нешто побегне, и ако иде ка смрти.

Неће та гола стабла скрушеног дрвећа
Ни после неких, мећава преких, спречити
Хир бледог сунца. Сам на своју моћ подсећа!

И кад се првим ластама пут озелени,
Из свог гнезда испод чврсте стрехе пролећа,
Додаће и сламку новом, лету у мени.

ПОКУШАЈ

Једном ће сва пространства да се зарумене!
Расцветала искра, обрис слутње облеће.
Пламен кроз помрчину заводи и мене.
Куца одсудни такт, за моћни поход среће.

И ти ћеш са муњама, осветљен изаћи
Из визира заблуда скриване стварности.
Суђаје ће водити линијама краћим,
До вртова спознаје, где покорна постим.

Стабло хладне мисли, ка светлу се окреће:
На трпези гладних за накнадним признањем,
Лелујају без стида све празничне свеће.

У моју башту слетеће лахор, благо прек.
А ускрслом биљу, разиграна кора ће
Вратити рецепте, за грешком изгубљен лек.